

народът си един такъв изкусен в зографството, не ще помислим за друг, което бъдете уверени..."

Николай махна с ръка, сгъна писмото. Какво да прави? Да пише ли отново прошение до българското настоятелство в Одеса за помощ? Поне да отпуснат нещо за брата му. Или пак да се обърне към Д-р Берон, към оня на когото дължеше най-много благодарност? Как да прекърши гордостта си, как да надвие оня свян, който бива победен само от немотията?

Навън фучеше със страшен вой снежката вихрушка. Вече втора вечер как Николай си легаше гладен. Сван... Гордост... А делото? Кое беше по-важно?

"Аз не можах... Довършете го вие..."

Младежът закри лице с длани. Нима трябваше да умрат с Димитър от глад? А кой щеше да довърши започнатото от Христаки Павлович?

И Николай грабна с трескава ръка перото, развълнувано почна да нахвърля в пороя на чувствата избликнали от дълбините на сърцето, думи, които бяха самата истина:

"Моля, извинете ме, що Ви не писах толкова време! Причината е защо очаквах да ми се покаже някакъв случай за моята бъдащност и тогава да Ви изявя като на един мой благодетел: но напразно всичко очакване! Сега дойдох в Одеса да търся честта, но тя като че ли ме е забележила със някой знак, за да ме познава и като минува да ме избягва; а пък като Ви се признавам за дължен, мисля непрестанно за това и никак не се улесняват желанията ми."

Описа своите нови литографии, от които му изпраща две, като го моли да му изпрати от Париж по един екземпляр от съчиненията си, особено от атласите. Ала не можа да прибави нито дума повече. Човек можеше да умре от глад, но не можеше да унижи достойнството си.